

Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Stalna služba u Opatiji
Maršala Tita 4
51410 Opatija

Poslovni broj P-2928/2019-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Rijeci, Stalna služba u Opatiji, po sutkinji Ani Župić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Blanke Koričan iz Koprivnice, Ulica Ivanjska 7A, OIB: 09143793025, koju zastupa punomoćnik Sanjin Jurmić, odvjetnik u Rijeci, protiv tuženika Erste & Steiermärkische Bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici u Odvjetničkom društvu Hanžeković i partneri d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 17. travnja 2026. u prisutnosti tužiteljice osobno i zamjenika punomoćnika tužiteljice Marina Đudarića, odvjetnika u Rijeci i punomoćnika tuženika Maria Jankovića, odvjetnika u Odvjetničkom društvu Hanžeković i partneri d.o.o. Zagreb, po objavi od 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba članka 8. Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5101954002, sklopljenom između tuženika kao banke, tužiteljice kao korisnika kredita i Tomislava Koričana kao sudužnika dana 17. lipnja 2004., a koja odredba glasi:

Kamatna stopa je promjenjiva i u trenutku ugovaranja iznosi 05,490%(pet cijelih četrdesetdevet posto) godišnje. Kamata se obračunava primjenom direktne metode.

Ugovorne strane su suglasne da se za vrijeme trajanja Ugovora o kreditu mogu vršiti promjene ugovorene kamatne stope, kao i način obračuna i naplate u skladu s važećim odlukama banke.

Interkalarna kamata obračunava se u visini ugovorene kamatne stope na iskorišteni iznos kredita od početka korištenja pa do stavljanja kredita u otplatu, naplaćuje se jednokratno prilikom prijenosa kredita u otplatu, u roku od 15 (petnaest) dana od datuma zaduženja.

II. Utvrđuje se da je ništetna odredba o nepoštenom ugovaranju valutne klauzule švicarskog franka sadržane u Ugovoru o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5101954002, sklopljen između tuženika kao banke, tužiteljice kao korisnika kredita i Tomislava Koričana kao sudužnika dana 17. lipnja 2004. godine a kojima se glavnica i anuitet kredita vežu za valutu švicarski franak, i to u odredbi čl. 7 koja glasi:

VALUTNA KLAUZULA. Povrat obveze iz ovog Ugovora (iznos kredita i pripadajuće kamate, kamate za zakašnjenja u plaćanju, naknade i drugi eventualni troškovi) obračunati će se po srednjem tečaju banke za CHF na dan odobrenje žiro-računa banke. Korisnik kredita upoznat je s mogućim promjenama anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja. Potpisom na ovom ugovoru korisnik potvrđuje da ga je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjenama tečaja.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici u roku od petnaest dana isplati iznos od 5.722,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na iznos od:

- 2,57 eura od dana 01.10.2004. godine do isplate
- 2,65 eura od dana 01.11.2004. godine do isplate
- 11,07 eura od dana 01.12.2004. godine do isplate
- 5,08 eura od dana 01.01.2005. godine do isplate
- 1,94 eura od dana 01.02.2005. godine do isplate
- 1,30 eura od dana 01.03.2005. godine do isplate
- 2,04 eura od dana 01.02.2008. godine do isplate
- 2,04 eura od dana 01.03.2008. godine do isplate
- 2,04 eura od dana 01.04.2008. godine do isplate
- 2,04 eura od dana 01.05.2008. godine do isplate
- 2,04 eura od dana 01.06.2008. godine do isplate
- 2,04 eura od dana 01.07.2008. godine do isplate
- 2,04 eura od dana 01.08.2008. godine do isplate
- 2,04 eura od dana 01.09.2008. godine do isplate
- 2,04 eura od dana 01.10.2008. godine do isplate
- 2,04 eura od dana 01.11.2008. godine do isplate
- 2,04 eura od dana 01.12.2008. godine do isplate
- 8,07 eura od dana 01.01.2009. godine do isplate
- 9,72 eura od dana 01.02.2009. godine do isplate
- 13,31 eura od dana 01.03.2009. godine do isplate
- 5,02 eura od dana 01.04.2009. godine do isplate
- 18,68 eura od dana 01.05.2009. godine do isplate
- 13,90 eura od dana 01.06.2009. godine do isplate
- 13,64 eura od dana 01.07.2009. godine do isplate
- 13,64 eura od dana 01.08.2009. godine do isplate
- 14,11 eura od dana 01.09.2009. godine do isplate
- 13,54 eura od dana 01.10.2009. godine do isplate
- 13,54 eura od dana 01.11.2009. godine do isplate
- 14,93 eura od dana 01.12.2009. godine do isplate
- 18,11 eura od dana 01.01.2010. godine do isplate
- 24,28 eura od dana 01.02.2010. godine do isplate

- 23,77 eura od dana 01.03.2010. godine do isplate
- 29,13 eura od dana 01.04.2010. godine do isplate
- 30,42 eura od dana 01.05.2010. godine do isplate
- 40,45 eura od dana 01.06.2010. godine do isplate
- 58,43 eura od dana 01.07.2010. godine do isplate
- 43,34 eura od dana 01.08.2010. godine do isplate
- 64,92 eura od dana 01.09.2010. godine do isplate
- 58,28 eura od dana 01.10.2010. godine do isplate
- 40,66 eura od dana 01.11.2010. godine do isplate
- 61,77 eura od dana 01.12.2010. godine do isplate
- 69,59 eura od dana 01.01.2011. godine do isplate
- 61,92 eura od dana 01.02.2011. godine do isplate
- 68,19 eura od dana 01.03.2011. godine do isplate
- 63,02 eura od dana 01.04.2011. godine do isplate
- 70,28 eura od dana 01.05.2011. godine do isplate
- 86,18 eura od dana 01.06.2011. godine do isplate
- 79,32 eura od dana 01.07.2011. godine do isplate
- 128,59 eura od dana 01.08.2011. godine do isplate
- 129,12 eura od dana 01.09.2011. godine do isplate
- 87,28 eura od dana 01.10.2011. godine do isplate
- 88,17 eura od dana 01.11.2011. godine do isplate
- 81,58 eura od dana 01.12.2011. godine do isplate
- 89,76 eura od dana 01.01.2012. godine do isplate
- 96,03 eura od dana 01.02.2012. godine do isplate
- 95,41 eura od dana 01.03.2012. godine do isplate
- 92,22 eura od dana 01.04.2012. godine do isplate
- 93,75 eura od dana 01.05.2012. godine do isplate
- 96,67 eura od dana 01.06.2012. godine do isplate
- 92,76 eura od dana 01.07.2012. godine do isplate
- 93,72 eura od dana 01.08.2012. godine do isplate
- 90,97 eura od dana 01.09.2012. godine do isplate
- 91,24 eura od dana 01.10.2012. godine do isplate
- 92,63 eura od dana 01.11.2012. godine do isplate
- 92,13 eura od dana 01.12.2012. godine do isplate
- 93,83 eura od dana 01.01.2013. godine do isplate
- 86,91 eura od dana 01.02.2013. godine do isplate
- 89,44 eura od dana 01.03.2013. godine do isplate
- 94,15 eura od dana 01.04.2013. godine do isplate
- 86,42 eura od dana 01.05.2013. godine do isplate
- 82,24 eura od dana 01.06.2013. godine do isplate
- 78,43 eura od dana 01.07.2013. godine do isplate
- 81,35 eura od dana 01.08.2013. godine do isplate
- 84,20 eura od dana 01.09.2013. godine do isplate
- 88,54 eura od dana 01.10.2013. godine do isplate
- 89,06 eura od dana 01.11.2013. godine do isplate
- 90,92 eura od dana 01.12.2013. godine do isplate

- 87,77 eura od dana 01.01.2014. godine do isplate
- 80,16 eura od dana 01.02.2014. godine do isplate
- 82,52 eura od dana 01.03.2014. godine do isplate
- 80,96 eura od dana 01.04.2014. godine do isplate
- 77,20 eura od dana 01.05.2014. godine do isplate
- 77,78 eura od dana 01.06.2014. godine do isplate
- 82,13 eura od dana 01.07.2014. godine do isplate
- 83,92 eura od dana 01.08.2014. godine do isplate
- 81,42 eura od dana 01.09.2014. godine do isplate
- 87,72 eura od dana 01.10.2014. godine do isplate
- 109,78 eura od dana 01.11.2014. godine do isplate
- 63,78 eura od dana 01.12.2014. godine do isplate
- 154,70 eura od dana 01.01.2015. godine do isplate
- 87,84 eura od dana 01.02.2015. godine do isplate
- 87,49 eura od dana 01.03.2015. godine do isplate
- 87,93 eura od dana 01.04.2015. godine do isplate
- 88,20 eura od dana 01.05.2015. godine do isplate
- 87,95 eura od dana 01.06.2015. godine do isplate
- 90,13 eura od dana 01.07.2015. godine do isplate
- 85,81 eura od dana 01.08.2015. godine do isplate
- 87,88 eura od dana 01.09.2015. godine do isplate

i to po stopi koja se do dana 31. srpnja 2015. godine određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 (pet) postotnih poena, od dana 01. kolovoza 2015. godine do dana 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od dana 01. siječnja 2023. godine do dana 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od dana 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Utvrđuje se da ne postoji tuženikova tražbina prema tužitelju u iznosu od 2.422,64 eura zajedno sa zateznim kamatama tekućim na iznose:

- € 5,61 od dana 02.06.2011. pa do isplate
- € 5,61 od dana 02.07.2011. pa do isplate
- € 5,6 od dana 02.08.2011. pa do isplate
- € 5,6 od dana 02.09.2011. pa do isplate
- € 5,6 od dana 02.10.2011. pa do isplate
- € 20,82 od dana 02.11.2011. pa do isplate
- € 20,8 od dana 02.12.2011. pa do isplate

- € 20,79 od dana 02.01.2012. pa do isplate
- € 20,78 od dana 02.02.2012. pa do isplate
- € 20,77 od dana 02.03.2012. pa do isplate
- € 20,76 od dana 02.04.2012. pa do isplate
- € 20,75 od dana 02.05.2012. pa do isplate
- € 20,73 od dana 02.06.2012. pa do isplate
- € 20,72 od dana 02.07.2012. pa do isplate
- € 20,71 od dana 02.08.2012. pa do isplate
- € 20,69 od dana 02.09.2012. pa do isplate
- € 20,68 od dana 02.10.2012. pa do isplate
- € 20,67 od dana 02.11.2012. pa do isplate
- € 20,65 od dana 02.12.2012. pa do isplate
- € 20,64 od dana 02.01.2013. pa do isplate
- € 20,63 od dana 02.02.2013. pa do isplate
- € 20,61 od dana 02.03.2013. pa do isplate
- € 20,6 od dana 02.04.2013. pa do isplate
- € 20,58 od dana 02.05.2013. pa do isplate
- € 20,57 od dana 02.06.2013. pa do isplate
- € 20,55 od dana 02.07.2013. pa do isplate
- € 20,53 od dana 02.08.2013. pa do isplate
- € 20,52 od dana 02.09.2013. pa do isplate
- € 20,5 od dana 02.10.2013. pa do isplate
- € 20,48 od dana 02.11.2013. pa do isplate
- € 20,47 od dana 02.12.2013. pa do isplate
- € 20,45 od dana 02.01.2014. pa do isplate
- € 93,05 od dana 02.02.2014. pa do isplate
- € 92,92 od dana 02.03.2014. pa do isplate
- € 92,81 od dana 02.04.2014. pa do isplate
- € 92,69 od dana 02.05.2014. pa do isplate
- € 92,57 od dana 02.06.2014. pa do isplate
- € 92,45 od dana 02.07.2014. pa do isplate
- € 92,32 od dana 02.08.2014. pa do isplate
- € 92,2 od dana 02.09.2014. pa do isplate
- € 92,07 od dana 02.10.2014. pa do isplate
- € 91,94 od dana 02.11.2014. pa do isplate
- € 91,82 od dana 02.12.2014. pa do isplate
- € 91,69 od dana 02.01.2015. pa do isplate
- € 91,56 od dana 02.02.2015. pa do isplate
- € 91,42 od dana 02.03.2015. pa do isplate
- € 91,29 od dana 02.04.2015. pa do isplate
- € 91,15 od dana 02.05.2015. pa do isplate
- € 91,01 od dana 02.06.2015. pa do isplate
- € 90,88 od dana 02.07.2015. pa do isplate
- € 90,73 od dana 02.08.2015. pa do isplate
- € 90,6 od dana 02.09.2015. pa do isplate

i to do dana 31.07.2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od dana 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023. do 19.12.2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 20.12.2023. do isplate za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

V. Utvrđuje se da ne postoji tuženikova tražbina prema tužitelju s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta u iznosu od 801,10 eura zajedno sa zateznim kamatama tekućim na iznose od:

- € 3,31 od dana 31.07.2004. pa do isplate
- € 2,76 od dana 01.09.2004. pa do isplate
- € 4,18 od dana 01.04.2005. pa do isplate
- € 0,05 od dana 12.04.2005. pa do isplate
- € 4,86 od dana 03.05.2005. pa do isplate
- € 5,69 od dana 02.06.2005. pa do isplate
- € 11,14 od dana 02.07.2005. pa do isplate
- € 12,45 od dana 02.08.2005. pa do isplate
- € 4,53 od dana 02.09.2005. pa do isplate
- € 5,97 od dana 02.10.2005. pa do isplate
- € 6,07 od dana 09.11.2005. pa do isplate
- € 6,04 od dana 03.12.2005. pa do isplate
- € 5,07 od dana 11.01.2006. pa do isplate
- € 9,07 od dana 11.02.2006. pa do isplate
- € 12,92 od dana 04.03.2006. pa do isplate
- € 14,2 od dana 11.04.2006. pa do isplate
- € 13,39 od dana 09.05.2006. pa do isplate
- € 14,47 od dana 04.06.2006. pa do isplate
- € 15,53 od dana 12.07.2006. pa do isplate
- € 15,06 od dana 04.08.2006. pa do isplate
- € 13,79 od dana 06.09.2006. pa do isplate
- € 13,31 od dana 04.10.2006. pa do isplate
- € 16,17 od dana 08.11.2006. pa do isplate
- € 14,95 od dana 06.12.2006. pa do isplate
- € 19,36 od dana 04.01.2007. pa do isplate
- € 20,49 od dana 01.02.2007. pa do isplate
- € 20,58 od dana 01.03.2007. pa do isplate
- € 21,23 od dana 06.04.2007. pa do isplate

- € 27,54 od dana 10.05.2007. pa do isplate
- € 27,79 od dana 06.06.2007. pa do isplate
- € 30,12 od dana 05.07.2007. pa do isplate
- € 29,37 od dana 04.08.2007. pa do isplate
- € 27,53 od dana 07.09.2007. pa do isplate
- € 30,38 od dana 06.10.2007. pa do isplate
- € 29,58 od dana 07.11.2007. pa do isplate
- € 29,71 od dana 09.12.2007. pa do isplate
- € 24,44 od dana 09.01.2008. pa do isplate
- € 24,28 od dana 07.02.2008. pa do isplate
- € 16,4 od dana 05.03.2008. pa do isplate
- € 17,17 od dana 04.04.2008. pa do isplate
- € 26,92 od dana 09.05.2008. pa do isplate
- € 22,57 od dana 06.06.2008. pa do isplate
- € 24,46 od dana 05.07.2008. pa do isplate
- € 28,91 od dana 30.07.2008. pa do isplate
- € 27,86 od dana 05.09.2008. pa do isplate
- € 21,72 od dana 04.10.2008. pa do isplate
- € 4,53 od dana 06.11.2008. pa do isplate
- € 11,65 od dana 04.12.2008. pa do isplate
- € 3,74 od dana 04.07.2009. pa do isplate
- € 3,23 od dana 04.08.2009. pa do isplate
- € 1,4 od dana 30.09.2009. pa do isplate
- € 3,16 od dana 04.11.2009. pa do isplate

i to do dana 31.12.2007. godine po stopi koju određuje članak 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01.01.2008. do isplate s kamatama po stopi propisanoj čl. 29. stv. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se do 31.07.2015. koja se određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od dana 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023. do 19.12.2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 20.12.2023. do isplate za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

VI. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Utvrđuje se da je ništetan Aneks broj 1 Ugovoru o kreditu broj 5101954002 kojeg su tužiteljica kao korisnik kredita, tuženik kao banka i Tomislav Koričan kao sudužnik zaključili 28. prosinca 2015. godine.",

kao i u dijelu koji glasi:

"Utvrđuje se da je ništetna odredba o nepoštenom ugovaranju valutne klauzule švicarskog franka sadržana u Ugovoru o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5101954002, sklopljen između tuženika kao banke, tužiteljice kao korisnika kredita i Tomislava Koričana kao sudužnika dana 17. lipnja 2004. godine a kojima se glavnica i anuitet kredita vežu za valutu švicarski franak, i to u odredbi čl. 2. koja glasi: Iznos kredita :91.800,00 CHF(devedesetjednatisućaostamsto CHF) protuvrijednost u kunama obračunat po srednjem tečaju banke da dan puštanja kredita u tečaj."

VII. Nalaže se tuženiku tužiteljici naknaditi parnični trošak u iznosu 1.603,92 eura zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude odnosno od 28. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev tužiteljice radi naknade troška odbija kao neosnovan.

r i j e š i o j e

I. Utvrđuje se da je tužba povučena za iznos od 18,57 eura s pripadajućim zateznim kamatama.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Blanka Koričan (dalje u tekstu: tužitelj) u tužbu navodi da su ona kao korisnik kredita i tuženik kao banka sklopili dana 17. lipnja 2004. godine Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5101954002. Tim ugovorom banka je tužiteljici dala kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznos od 91.800,00 CHF, a tužiteljica se isti obvezala vratiti u roku od 360 mjeseci s kamatom od 5,49% godišnje, s time da je člankom 8. kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva na način da ona glasi: Kamatna stopa je promjenjiva i u trenutku ugovaranja iznosi 05,490% (pet cijelih četrdeset devet posto) godišnje. Kamata se obračunava primjenom direktne metode. Ugovorne strane su suglasne da se za vrijeme trajanja Ugovora o kreditu mogu vršiti promijene ugovorene kamatne stope, kao i način obračuna i naplate sukladno važećim odlukama banke. Odredba članka 8. u dijelu kojom se ugovara promjenjivost kamatne stope, navedenog ugovora o kreditu nepoštena je sukladno Zakonu o zaštiti potrošača i time i ništetna. Naime, radi se o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Radi se o unaprijed formuliranoj odredbi kao dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora tuženika. Navedenim odredbama nisu određeni egzaktni parametri i metode izračuna parametara temeljem kojih se određuje visina kamatne, te je tužiteljici uz formulacije spornih odredbi bio potpuno nerazumljivo na koji način će se određivati visina kamatne stope. Temeljem navedene odredbe, tuženik je jednostrano i bez egzaktnih parametara i metoda izračuna parametara mijenjao visinu kamatne stope, slijedom čega je tužiteljica platila viši iznos kamate od onog kojeg bi platila da nije bilo promijene kamatne stope. Odredba članka 6. navedenog ugovora o kreditu ništetna je i temeljem odredbe čl. 270.

Zakona o obveznim odnosima jer se radi o neodređenoj i neodredivoj činidbi. Banka je iznos kredita temeljem odredbe članka 2. isplatila kao iznos od 91.800 CHF protuvrijednost u kunama obračunata po srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita u tečaj. Odredbom članka 7. Ugovora ugovoreno je da se kredit otplaćuje u 360 mjesečnih anuiteta u visini od 520,65 CHF, te da se povrat obveza obračunava po srednje tečaju banke za CHF na dan odobrenja žiro-računa banke. U vrijeme zaključenja ugovora, prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima, tuženik je propustio tužiteljicu u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti i informiranosti, kao i o mogućim posljedicama uslijed promjene tečaja valute za koju je ugovor o kreditu vezan, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Od početka otplate kredita pa nadalje tečaj švicarskog franka stalno se mijenjao i to na način da se povećavao, što je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta tužiteljice. U razdoblju od 1. kolovoza 2004. godine do 1. travnja 2019. godine tužiteljica je isplatila iznos od 487.857,45 kuna. Da je obveza tužiteljice računata kao da nije bilo valutne klauzule vezane uz CHF i da je kamatna stopa cijelo vrijeme iznosila 5,49% tužiteljica bi bila u obvezi od 1. kolovoza 2004. godine plaćati mjesečni anuitet u iznosu od 2.511,89 kuna. Izvršenim uplatama tužiteljica je po predmetnom kreditu preplatila iznos od 43.252,32 kuna. Predmetni krediti i dalje je u otplati. Tužiteljica se poziva i na pravna utvrđenja iz presuda kojima su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava i to presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. i presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. Dana 28. prosinca 2015. godine tužiteljica i tuženik zaključili su Aneks broj 1 osnovnog ugovora o kreditu kojim je utvrđena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Obzirom da se ništetnost ugovornih odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu djeluje od trenutka kad je ugovor sklopljen, te da u trenutku sklapanja predmetnog Aneksa valuta švicarskog franka o osnovnom ugovoru o kreditu više nije postojala, u dodatku ugovora o kreditu netočan je prikazan iznos preostale neotplaćene glavnice kredita, a koji iznos predstavlja bitan sastojak anexa ugovora. Kako bi tužiteljica ostvarila pravo na punu resitaciju svih neosnovano uplaćenih iznosa i nakon zaključenja predmetnog anexa, ista postavlja zahtjev na utvrđenje ništetnosti cijelog anex ugovora o kreditu. Stoga tužitelj tužbenim zahtjevom predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi ništetnost odredbi Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi promjenjivoj po odluci kreditora kao i ništetnost Aneksa broj 1 Ugovoru o kreditu broj 5101954002 u cijelosti te kojom će naložiti tuženiku da tužitelju isplati iznos od 43.252,35 kuna (što sada prema fiksnom tečaju konverzije od 7,53450 kuna za 1 euro, ustanovljenom Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj ("Narodne novine" br. 57/22., 88/22.) iznosi 5.740,57 eura) s pripadajućim zateznim kamatama i troškovima postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je u cijelosti osporio osnovanost i visinu tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja i to s više osnova, koje će u nastavku iznijeti. Tuženik osporava aktivnu legitimaciju tužitelja navodeći kako uplate po kreditu nisu vršene samo po tužitelju, već i po sudužniku Tomislavu Koričanu. Tuženik ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja u zastari. Nadalje ističe da je odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu to da su tužitelj i tuženik sklopili Aneks Ugovora o kreditu (dalje u tekstu: Aneks) kojim je

izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u eura sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15). Tim Aneksom su parnične stranke stvorile novu pravnu osnovu, bez značaja obnove, na način da je tužitelj kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eura odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eura. Prilikom konverzije kredita uzeti su u obzir cjelokupni iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF te su navedeni cjelokupni iznosi pretvoreni u eura i u valutnu klauzulu u eura po tečaju primjenjivom na dan uplate, a sukladno odredbi članka 19. c stavki 1. točki 3. ZIDZPK/15. Tužitelj je slobodnim očitovanjem volje odlučio urediti ugovorni odnos s tuženikom (tako da se ima smatrati eurskim korisnikom kredita od početka), slijedom čega tuženik smatra u cijelosti neosnovanim tužiteljevu tužbu. U odnosu na navode tužitelja vezano za valutnu klauzulu, tuženik ukazuje kako je primjena valutne klauzule u konkretnom slučaju ugovorena u skladu sa svim važećim zakonskim propisima. Smatra da se presuda donesena u postupku kolektivne zaštite ne može primijeniti na pojedinačne postupke te je u ovom postupku potrebno utvrditi da li je u fazi pregovaranja oko sklapanja ugovora tužitelj bio odgovarajuće informiran glede valute za koju se veže glavnica kredita odnosno da li je banka upozorila tužitelja kao budućeg korisnika kredita na posljedice porasta vrijednosti strane valute za njegove kreditne obveze. Tuženik nadalje ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak. Naime, tuženik je prvenstveno u reklamnom materijalu kao i oglasima: u ponudi nudio kredite uz valutnu klauzulu u CHF, eura i USD (a ne isključivo ponudu kredita u CHF); ni na koji način nije preferirao, sugerirao ili nagovarao druge potrošače pa tako i tužitelja na bilo koju opciju iz ponude; težište stavio na kreditiranje bez jamaca dakle na opću ponudu stambenih kredita bez jamaca; isticao je da svako kreditno zaduživanje, bez obzira na valutnu klauzulu predstavlja određeni rizik kojeg tražitelj kredita pa tako i tužitelj mora biti svjestan; na letcima egzaktno, grafički prikazao kretanje tečaja CHF, eura i USD u odnosu na kunu za razdoblje od 6 (šest) godina prije 2004. Tuženik nadalje napominje kako su potrošačima pa tako i tužitelju prilikom savjetovanja u bankama predočavani i uručivani obrasci u kojima se decidirano pojašnjava pojam valutne klauzule, te promjena tečajeva stranih valuta za koje je vezana valutna klauzula (npr eura, CHF ili USD) koja utječe na promjenu iznosa povrata kredita (glavnica, kamate, naknada...) u kunama. U svim poslovnicama Banke svakodnevno je moguće provjeriti i tečaj određene strane valute, a navedene informacije tužitelj je mogao dobiti i na besplatnom info telefonu Banke 0800 7890 ili na Internet stranici Banke www.erstebank.hr. Tuženik je tužitelja kao i općenito potrošače upozoravao i informirao o valutnoj klauzuli i to na više različitih načina: Iz Ugovora o kreditu koji prileži spisu vidljivo je da sadrži posebnu odredbu VALUTNA KLAUZULA u kojoj je jasno i nedvojbeno navedeno da će se povrat obveza iz ugovora obračunavati po srednjem tečaju ERSTE BANKE za CHF (po istom onom po kojemu je i korisnik kredita primio sredstva), te da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama a koji može nastati uslijed promjene tečaja. Nadalje tužitelj je potvrdio svojim potpisom da ga je tuženik informirao o posljedicama i svim eventualnim rizicima tečaja. Iz - Informacija Pojam «valutna klauzula» i rizici financiranja u kunama s valutnom klauzulom - koji su svi potencijalni korisnici kredita mogli preuzeti i koji su bili na dispoziciji svim potencijalnim potrošačima

pa tako i tužitelju u poslovnicaма jasno je vidljivo da je tuženik dao upozorenje korisnicima kredita. U navedenom dokumentu stoji jasno upozorenje da promjena tečaja stranih valuta za koje je vezana klauzula (npr. eura, CHF ili USD) utječe na promjenu iznosa povrata kredita u kunama. Navedeni dokument sadrži i primjer promjene mjesečnih anuiteta kada je mjesečni anuitet eura 100. Pa tako se navodi da ukoliko jedan mjesec srednji tečaj banke iznosi kn 739,54 za 100 Eur, a slijedeći mjesec 753,36 za 100 Eur, tada je obveza korisnika kredita za taj mjesec da vrati iznos od kn 753,36. Dakle, prikazan je primjer u Eurima iz kojeg je vidljivo da se mjesečni anuitet u razmaku od samo jednog mjeseca može promijeniti za skoro 2%. Naravno u slučaju da se tečaj promijeni na niže tada je i obveza korisnika kredita manja. Nadalje, u istom dokumentu tuženik informira potrošače pa tako i tužitelja da je svakodnevno moguće provjeriti tečaj određene strane valute i to na besplatnom telefonu banke ili na internet stranici banke. Također je tuženik u tom dokumentu informirao korisnike kredita da ne može preuzeti odgovornost niti jamčiti na bilo koji način za eventualne slučajeve povećanja kunske protuvrijednosti iznosa pri otplati kredita uslijed promjene tečaja. Iz brošure Stambeni krediti ERSTE BANKE koja je bila prilog uz "Novi list", a koja su također dobivali potencijalni korisnici kredita u banci pa tako i tužitelj, također je vidljivo da je tuženik upozoravao i posebno na rizik podizanja kredita uz valutnu klauzulu u švicarskim francima ili američkim dolarima. Iz nje je vidljivo da je tuženik dao informaciju o kretanju valuta unazad šest godina prema kojoj se vidi da je tečaj eura bio najstabilniji, potom tečaj CHF-a te nakon toga USD-a. Također je tuženik dao preporuku korisnicima kredita da kredit vežu uz valutnu klauzulu ovisno o primanjima koja imaju i koja su im vezana za neku od navedenih valuta. Svaki korisnik kredita pa tako i tužitelj također je dobio brošuru u kojoj je naveden Grafički prikaz kretanja tečajeva CHF, USD i eura u periodu od 1998. g. do 2004. g. godine u kojoj je tuženik počeo odobravati kredite uz valutnu klauzulu u CHF. Iz navedenih grafova upravo je vidljivo da se tečaj CHF-a u odnosu na kunu kretao u rasponu od 1 CHF = 4,2 kune do 1 CHF = 5,2 kune, dok se tečaj kune u odnosu na Euro kretao od 7 kn za 1 Euro do 7,7 kuna za jedan Euro. Iz navedenog proizlazi da su korisnici kredita u CHF pa tako i tužitelj bili informirani da je volatilnost tečaja kune u odnosu na CHF u zadnjih šest godina bila znatno veća u odnosu na volatilnost tečaja kune u odnosu na Euro. Dakle, iz svega gore navedenog proizlazi kako je postojalo sasvim dovoljno informacija temeljem kojih bi tužitelj mogao razumjeti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak odnosno po stajalištu tuženika tužitelj je itekako bio obaviješten o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak. Nadalje, i u razgovoru sa službenicima banke tužitelju je bilo u dovoljnoj mjeri pojašnjeno značenje ugovaranja odredbe kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak. Tužitelj je bio sasvim dovoljno informiran o riziku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu kako prije, tako i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. U prilog tome govori i činjenica da je gđa. Kozica svim zaposlenicima u nadležnim službama tuženika poslala mail u kojem je sadržana jasna uputa kako odgovarati na pitanja klijenata prilikom sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom, pri čemu je posebno naglašeno da je izuzetno bitno klijente osvijestiti o promjenjivosti anuiteta u kunama u ovisnosti o promjeni tečaja. Tuženik također ističe kako tužena niti je ostvarila, niti može ostvariti ekstra profit na tečajnim razlikama jer je i sama zadužena u CHF te tako trpi isti tečajni rizik u CHF. Tome govori u prilog i činjenica da banka ne bi smjela imati obvezu u devizi, a potraživanje u kunama. Bilo kakvo odstupanje stvara valutni rizik koji si Banka ne može priuštiti. Tužitelj je, kao i svi potrošači, bio dovoljno informiran i bio je svjestan da postoji određeni rizik prilikom podizanja kredita u kojima

se glavnica kredita veže za stranu valutu, pa tako i za švicarski franak. Svakoj osobi, a ne samo tužitelju, trebalo je biti jasno da sklapa ugovor o dugoročnom kreditu i da se tijekom tako dugog vremenskog razdoblja ne može očekivati da će takav ugovor proizvoditi jednake ekonomske učinke prilikom sklapanja i prilikom konačne otplate kredita. Isto tako, svakoj razumnoj osobi, pa tako i tužitelju je jasno da se svjetska ekonomija bazira na slobodnom tržištu i da se prilike u društvu ekonomske i druge mijenjaju pa tako i tečaj valuta. Slijedom navedenog odredba ugovora kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak ne može uopće biti predmetom ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, a sve i da naslovni sud zauzme stav da može, ista nije nepoštena, jer sukladno pravilima pravne logike i duhu zaštite potrošača ne predstavlja nerazumljivu odredbu. Naime, navedena odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama. Tuženik ističe daje tužitelju kamatna stopa već od 1. svibnja 2011. snižena ispod početno ugovorene kamatne stope. Navodi i kako je sve promjene kamatne stope izvršio sukladno tada važećim pozitivnim propisima. Tuženik je naime prije donošenja ZIDZPK (112/12 i 143/13) bio u obvezi samo prethodno izvijestiti potrošača o promjeni kamatne stope prije nego što se ona počne primjenjivati na ugovorni odnos s potrošačem, putem sredstava javnog informiranja ili na drugi odgovarajući način (čl. 175. Zakona o bankama, NN 84/02, 141/06), odnosno prema Zakonu o kreditnim institucijama (čl. 308. NN 117/08,) tuženik je bio dužan obavijestiti potrošača o promjeni ugovorene kamatne stope najmanje petnaest dana prije nego što se nova stopa počne primjenjivati, te uz obavijest dostaviti i izmijenjeni otplatni plan. Tuženik je to u ovoj stvari uredno činio. Tuženik se međutim, radi izostanka precizne zakonske regulative u vrijeme sklapanja ugovora, u postupanju prema tužitelju rukovodio i Direktivom Vijeća Europskih zajednica 93/13/EEZ od 05.04.1993. Navedena Direktiva u Prilogu sadrži tzv. sivu listu od devetnaest ugovornih odredaba koje bi se mogle smatrati nepoštenima, a koja lista je kasnije implementirana u odredbu čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača. No za razliku od Zakona o zaštiti potrošača, Direktiva u Prilogu predviđa i slučajeve u kojima određene odredbe sa sive liste nisu ograničenje za sklapanje ugovora, pa tako niti odredba koja trgovcu omogućuje da jednostrano izmijeni ugovor bez valjanog razloga predviđenog ugovorom, ukoliko se radi o odredbi prema kojima pružatelj financijskih usluga pridržava pravo bez prethodne obavijesti izmijeniti kamatnu stopu koju plaća potrošač, u slučaju valjanog razloga, pod uvjetom da se od pružatelja usluga traži da o tome odmah izvijesti drugu ugovornu stranu u najkraćem mogućem vremenu i da je ona tada odmah slobodna raskinuti ugovor (Toč. 2.b Priloga Direktive). Također nije nepoštena niti odredba kojom pružatelj financijskih usluga pridržava pravo jednostrano izmijeniti odredbu o cijeni, koja je uvjetovana kretanjem određenih indeksa, odnosno čimbenika na financijskom tržištu na koje pružatelj usluge nema utjecaj. Treba imati u vidu da je jedan od osnovnih ciljeva Direktive 93/13/EEZ, da se prilikom donošenja ocjene o poštenju pobijane odredbe imaju cijeliti narav robe ili usluge koja je predmet ugovora, te sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora. Kako se ZZP ima tumačiti i u skladu s Direktivom 93/13/EEZ, a sukladno odredbi čl. 145. Ustava RH, ovdje tuženik ističe da postoje određene iznimke od pravila o nepoštenim ugovornim odredbama predviđene Direktivom, koje uključuju i ovdje pobijanu odredbu. Neovisno o tome što takve odredbe nisu inkorporirane u sadržaj ZZP, to ne znači da ih sud treba zanemariti. Prema njima postupanje tuženika nije nepošteno. Tuženik isto tako ističe kako je tužitelju pružena zaštita sukladno noveli Zakona o potrošačkom kreditiranju, koja je objavljena dana 02. prosinca 2013., a

stupila je na snagu dana 01. siječnja 2014. (dalje u tekstu ZIDZPK NN 143/13). Naime, sukladno navedenoj noveli ZIDZPK tuženik je kao Banka bio u obvezi donijeti novu Metodologiju utvrđivanja promjene kamatnih stopa na kredite i proizvode banke na koje se obračunava ugovorna kamata (dalje u tekstu Metodologija), a kojom metodologijom se sukladno zakonom predviđenoj obvezi definiraju parametar, fiksna marža te razdoblje promjene kamatnih stopa. Tuženik je postupio sukladno navedenoj obvezi te je donio Metodologiju, koja se primjenjivala i na predmetni ugovorni odnos pa je istom i bila strukturirana kamata u predmetnom ugovornom odnosu. Tuženik je dakle spomenutoj obvezi udovoljio ako da je za predmetni ugovorni odnos u novoj Metodologiji utvrđivanja promjene kamatnih stopa na kredite i proizvode banke na koje se obračunava ugovorna kamata usklađenje proveo u skladu s vrijednošću parametra na dan 01. prosinca 2013. s primjenom od 01. siječnja 2014. Tuženik je, dakle, tek od stupanja na snagu Metodologije kojom je sukladno zakonom predviđenoj obvezi definiran parametar, fiksna marža te razdoblja promjena kamatnih stopa, odnosno od 01.01.2014. mogao definirati navedene elemente promjenjive kamatne stope, odnosno izmijeniti sadržaj svih ugovornih odnosa s promjenjivom kamatnom stopom, što je tuženik i učinio. Slijedom navedenog, razvidno je da su intervencijom zakonodavca stranke regulirale svoj ugovorni odnos u pogledu pitanja promjenjivosti kamatne stope pa tužitelj nema pravo tražiti i dodatnu zaštitu od suda podnošenjem predmetne tužbe. Potrebno je istaknuti i da je takav način usklađenja u više navrata i od više institucija potvrđen kao zakonit (Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Hrvatska narodna banka, VSRH u presudi Revt-294/2014, str. 35., Visoki prekršajni sud u presudi posl.br. FPŽ-139/18 od 29.03.2018. godine). Prema tome, već je kroz ZPK tužitelju pružena takva razina radi koje daljnja sudska zaštita nije potrebna, pri čemu je zakonodavac odgovarajuće cijenio činjenicu da su se ugovorne strane inicijalno opredijelile za primjenu promjenjive kamatne stope, i da je polazeći upravo od tog odabira koncipirao režim pravne zaštite koji je ustanovljen ZPK. ZIDZPK NN 143/13 je na ovaj ugovorni odnos imao utjecaj i kroz odredbu čl.11.a st.5., kojom je potrošačima, pa tako i ovdje tužitelju, omogućio izravnu, progresivnu, mjesečnu restituciju kroz prisilno uvođenje anuiteta čija je visina bitno niža od početno ugovorenog, a uvjetovana je zakonskim fiksiranjem kamatne stope na visinu od 3,23% godišnje do daljnjega. Uvođenje fiksne kamatne stope u ovaj ugovorni odnos stoga nije slučajnost, te ga treba sagledati kroz širi kontekst, i to upravo kao restituciju koja se spominje u odredbi čl.138.a ZZP. U tom se smislu ističe i da je Ustavom Republike Hrvatske određeno da se prava određenih osoba moraju ograničiti razmjerno potrebi za ograničenjem u konkretnom slučaju (čl. 16.). Prisilno uvođenje fiksne kamatne stope jest upravo takvo ograničenje koje se mora uzeti u obzir prilikom odlučivanja o tužbenim zahtjevima koji su istaknuti prema. Besmisleno je i protivno citiranoj odredbi Ustava ne uvažiti zakonsku restituciju prilikom odlučivanja o zahtjevu za isplatu tužitelja, jer će usvajanjem cijelog tužbenog zahtjeva za isplatu sud negirati činjenicu zakonske restitucije, i time će narušiti razmjer između samog ograničenja i potrebe za ograničenjem na štetu tuženika. Slijedom navedenog, podnošenjem ove tužbe, tužitelj se odrekao uživati blagodat odredbe čl 11.st.5 ZPK. i stope koja je određena tom odredbom u visini 3,23% kroz razdoblje kroz koje se ona stvarno primjenjivala tijekom otplate ovog kredita. Prema tome, prilikom odlučivanja o tužbenom zahtjevu tužitelja, ne može se zanemariti restitucija s osnove odredbe čl.11.a st.5. ZPK, te u vezi s njome odredba čl. 16. Ustava Republike Hrvatske. Dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi u sebi obuhvaća dva međusobno povezana i nerazdvojiva dogovora, i to dogovor o odabiru promjenjive kamatne stope, te o načinu podešavanja kamatne stope. Ta dva

dogovora samo zajedno mogu činiti dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi, što je uostalom i stav recentne pravne teorije. Ukoliko se iz sadržaja ugovora kroz deklaratornu pravnu zaštitu ukloni način podešavanja visine kamatne stope, kamatna stopa se više ne može smatrati promjenjivom, jer tada od samog zasnivanja ugovornog odnosa ne postoji nikakav dogovor parničnih stranaka u pogledu načina njezinog podešavanja. Takav ugovor pravno je i sadržajno nepotpun, stoga odgovor na pitanje koja se kamatna stopa primjenjuje na ugovorni odnos parničnih stranaka treba potražiti u tumačenju preostalih odredbi ugovora. Odredba čl. 8. st. 1. Ugovora i dalje doduše sadrži odredbu o tome da su ugovorne strane odredile primjenu promjenjive kamatne stope u početnoj visini od 5,49% godišnje, no jasno je da uslijed izostanka kriterija o načinu podešavanja njezine visine početno ugovorena visina jest njezina trajna visina, budući da druge odredbe ugovora ne daju odgovor na pitanje kako bi promjena takve stope mogla nastupiti. Međutim, ukoliko se ugovor tumači teleološki (ako ne postoji način na koji može doći do izmjene početno ugovorene visine kamatne stope) to samo može dovesti do zaključka da kamatna stopa nije promjenjiva, već da se radi o fiksnoj kamatnoj stopi. Takva naime jedino i može biti kamatna stopa za koju, iako nazvana promjenjivom, u ugovoru nije predviđen način njezinog podešavanja. Nije pak moguće niti pravno dopušteno kamatnu stopu, koju su ugovorne strane izričito predvidjele kao promjenjivu, intervencijom u sadržaj ugovora izmijeniti u fiksnu kamatnu stopu od samog zasnivanja ugovornog odnosa, niti zanemariti valjanost inicijalnog dogovora između parničnih stranaka da će se na njihov ugovorni odnos primjenjivati promjenjiva kamatna stopa. Parnične stranke su u vrijeme zasnivanja ugovora jasno očitovale svoju volju na način da žele da se na njihov odnos primjenjuje promjenjiva, a ne fiksna kamatna stopa, a što uostalom odgovarajuće cijeni i uvažava sam zakonodavac. U pravnoj teoriji uvriježen je stav da se odredbe ugovora imaju primjenjivati onako kako glase, a da se pri tumačenju spornih odredbi treba istraživati i zajednička namjera ugovaratelja, te odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava, posebice kroz načelo slobode uređivanja obveznih odnosa, budući da se pod njime podrazumijeva "sloboda suugovaratelja da samostalno i slobodnom voljom odlučuju hoće li uopće zasnovati određeni obveznopravni odnos, s kime, kojom vrstom ugovora, s kojim sadržajem i redovito u kojem obliku, mijenjati ga i okončati" (Vilim Gorenc, Komentar Zakona o obveznim odnosima, 2005. g., str. 7.). Deklaratorni tužbeni zahtjev stoga se ne može usvojiti bez da se pritom ne postupi protivno Zakonu o potrošačkom kreditiranju i Zakonu o zaštiti potrošača, ali i bez da se ne povrijedi jedno od osnovnih načela obveznog prava, načelo slobode ugovaranja. Tuženik spori da bi na strani tužitelja nastupila šteta, kao i da bi tuženik ikakvu štetu prouzročio svojim postupanjem tužitelju. Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 potrošača u skladu sa praksom suda Europske unije, definira kao dobro informiranu, razumnju, pažljivu i opreznju osobu. Tužitelj se stoga ne može prikazivati kao osoba kojoj je moguće "nametnuti" Ugovor određenog sadržaja, na unaprijed formuliranom standardnom obrascu, niti je to životno logično i uvjerljivo. Tužitelja nitko nije silio da sklopi ugovor o kreditu s tuženikom, već je to isključivo rezultat njegove slobodne volje. Ukoliko pak tužitelj želi sebe prikazati kao osobu koja je ugovor sklopila bez da je propitivala njegove odredbe, on tim više ne uživa pravnu zaštitu po režimu koji je ustanovljen odredbama ZPK i ZZP, jer bi iz navedenog proizlazilo da on nije niti želio pregovarati o pojedinim odredbama, već je samo htio što prije ishoditi potrebna novčana sredstva. U ovoj stvari nije sporno da je tuženik kao pružatelj financijskih usluga, u smislu spomenute odredbe Priloga Direktive i ranije navedenih zakona, u prvoj mogućoj prilici izvijestio tužitelja o izmjeni kamatne stope, te da je pri tome tužitelj

imao pravo na raskid ugovora. Takvo držanje sud bi ipak trebao odgovarajuće cijeniti, budući da sadašnji navodi i prijašnje postupanje tužitelja dijametralno suprotni. Stoga, sve i da je na strani tužitelja nastala šteta, njegov doprinos takvoj šteti više je nego očigledan. Nadalje, Zakon o zaštiti potrošača (NN 41/14) odredbom čl. 118., odnosno 138.a (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 78/12 i 56/13, dalje u tekstu: ZZP) jasno definira pravni osnov tužbenih zahtjeva za osobe koje protiv tuženika iz kolektivnog spora temeljem iste odredbe pokreću pojedinačne postupke s osnove presude donesene u kolektivnom sporu, a to je naknada štete. Takva pravna osnova jasna je budući da ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, temeljem koje je tuženik stekao iznose koji su ovdje predmetom zahtjeva za isplatu nije otpala, već i dalje egzistira.

3. Tuženik je istaknuo i prigovor radi prebijanja. Navodi da ukoliko sud iz bilo kojeg razloga utvrdi ništetnom pobijanu odredbu o valutnoj klauzuli, a što tuženik osporava u cijelosti, tada tuženik ističe prigovor radi prebijanja svoje tražbine s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta u iznosu od kn 6.117,86 (kada je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja). Slijedom toga, tuženik sudu predlaže presudom utvrditi da postoji tražbina tuženika prema tužitelju koja iznosi kn 6.117,86 zajedno sa zateznim kamatama tekućim na pojedinačno specificirane iznose te konstitutivnom odlukom izvršiti prijeboj tražbine tuženika s tražbinom tužitelja. U odnosu na zahtjev tužitelja kojim zahtijeva da se utvrdi ništetnom odredba o načinu promjene kamatne stope te ukoliko sud utvrdi ništetnom pobijanu odredbu o načinu podešavanja kamatne stope (a što se osporava u cijelosti), tuženik ističe da bi imao protutražbinu prema tužitelju budući bi se između stranaka primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa od 5,49% (postala bi fiksna za cijelo razdoblje otplate kredita), pa bi, stoga, tužitelj bio dužan vratiti svako potplaćeni anuitet od 1.10.2011. nadalje jer je tužitelju kamatna stopa snižena ispod početno ugovorene već od tog datuma. S obzirom na navedeno tuženik predlaže naslovnom sudu da utvrdi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju, koja iznosi CHF 3.772,86 zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedinačno specificirane iznose te konstitutivnom odlukom izvršiti prijeboj tražbine tuženika s tražbinom tužitelja. Predlaže da sud odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovog postupka. Prigovor radi prijeboja specificiran je po nalazu vještaka podneskom od 23. srpnja 2025.

4. Po provedenom financijskom vještačenju tužitelj je specificirao tužbeni zahtjev radi isplate te potražuje iznos specificiran u izreci presude. Dakle, kako je zahtjev snižen u odnosu na prvotno postavljeni radi se o djelomičnom povlačenju tužbe, a tuženik se povlačenju nije protivio u roku od 15 dana od primitka podneska sa specificiranim zahtjevom, odlučeno je kao u točki I. izreke rješenja, pozivom na članak 193. Zakona o parničnom postupku, "Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07.- Odluka USRH, 84/08., 96/08.- Odluka USRH, 123/08.- ispravak, 57/11., 148/11.- pročišćeni tekst, 25/13., 89/14.- Odluka USRH, 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., dalje: ZPP-a).

5. Dakle, predmet ovog postupka jest zahtjev tužitelja radi utvrđenja ništetnosti odredbi Ugovoru o kreditu od 17. lipnja 2004. godine o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi promjenjivoj po odluci kreditora te radi utvrđenja ništetnosti Aneksa broj 1 Ugovoru o kreditu broj 5101954002 u cijelosti. Predmet spora je i tužiteljev restitucijski zahtjev radi povrata preplaćenih iznosa s osnova razlike u tečaju i razlike u kamatama. Pritom,

tužitelj se u ovoj parnici pozvao na pravna utvrđenja iz presuda kojima su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava i to presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. i presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.

6. Nadalje, predmet ovog postupka je i tuženikov zahtjev da sud presudom izvrši prijeboj tužiteljeve tražbine s tražbinom tuženika koju ističe da ima s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta kad je tečaj CHF bio niži od početnog tečaja i to u iznosu specificiranom u izreci.

7. Budući da je tuženik prigovorio da tužitelj uslijed zaključenja dodatka ugovoru o kreditu na temelju Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditu ("Narodne novine", broj 102/15 - u daljnjem tekstu: ZIDZOPK) nema pravni interes tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu i isplatu kao posljedicu ništetnosti tih odredbi, a nedostatak pravnog interesa predstavlja procesnu zapreku za daljnje raspravljanje, valjalo je najprije odlučiti o tom pitanju. U tom se smislu ističe kako sama činjenica da su stranke sklopile dodatak ugovoru o kreditu na temelju ZIDZOPK ne znači da je tužitelj izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne. To stoga što tužitelj ističe da ugovaranjem tog dodatka nije ispunjeno njegovo potraživanje i postavlja kondemnatorni zahtjev za isplatom. Osim toga, ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (članak 326. stavak 1. ZOO), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje članak 326. stavak 2. ZOO-a, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni (da je zabrana manjeg značaja i da je ugovor u cijelosti ispunjen). Tužitelj stoga ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvario eventualna prava za koja smatra da mu pripadaju (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev 2868/2018-2 od 12. veljače 2019.).

8. Sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu od 17. lipnja 2004., Aneks broj 1 Ugovora o kreditu broj 5101954002, Aneks broj 1 Sporazuma o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava (hipoteke) na nekretnini, otplatne tablice i planove, obavijesti o promjenama kamatnih stopa, Izračun konverzije kredita, pregled prometa po partiji kredita, Obavijest o izračunu konverzije kredita, saslušana je tužiteljica te je provedeno vještačenje po stalnom sudskom vještaku financijske struke Marinu Rameši.

9. Sud nije proveo dokaz uvidom u reklame i brošure tuženika priložene odgovoru na tužbu te čitanjem pisanog iskaza zaposlenice tuženika Danice Kozica jer su ti dokazi predloženi na okolnosti općenitog obavještavanja svih potrošača u predugovornoj fazi (dakle, nisu vezani za konkretni ugovor o kreditu), o čemu je već odlučeno u presudama donesenim po kolektivnoj tužbi radi zaštite prava i interesa potrošača korisnika kredita u CHF, na koje se tužitelj pozvao i za čija je utvrđenja ovaj sud vezan, kako će se to nastavno obrazložiti. Nije proveden ni dokaz saslušanjem svjedoka Sonje Marjanović, jer je tuženik od tog dokaza odustao na ročištu od 8. studenoga 2024.

10. Budući da se tužitelj u ovoj parnici pozvao na pravna utvrđenja iz presuda kojima su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava najprije se ističe

da je u postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/2012 presudom od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. pravomoćno utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. pa do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena kao trgovac i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku tužene banke o promjeni stope ugovorne kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, čime je tuženik postupio suprotno tada važećim Zakonima o zaštiti potrošača (NN 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. pa do 6. kolovoza 2007., a nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09 te suprotno odredbama).

11. Isto tako, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u kolektivnom sporu koji se je vodio radi zaštite prava i interesa potrošača korisnika kredita u CHF pod posl.br. Rev-2221/2018 presudom od 3. rujna 2019. odlučivao je o reviziji sedam banaka među kojima je bila i tužena izjavljene protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. a kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1402/2012 od 4. srpnja 2013. u toč. 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojim je utvrđeno da su banke među kojima je i tužena u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZP/03) u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09- dalje: ZZP), se odbijaju kao neosnovane. Vrhovni sud je u potpunosti prihvatio razloge iz drugostupanjske presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. U presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, a koje shvaćanje prihvaća i Vrhovni sud Republike Hrvatske utvrđeno je da su tužene banke među kojima je i ovdje tuženik u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka čime su banke postupile suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN-96/03) u razdoblju do 6.08.2007. da od 7.08.2007. do 31.12.2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07 i dr.).

12. Što se tiče pravnih učinaka presude donesene po kolektivnoj tužbi treba reći da je člankom 502. c ZPP-a navedeno da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz postupaka po kolektivnoj tužbi. S tim u svezi na tužitelju je teret dokaza samo glede činjenica koje moraju biti ispunjene u spornom razdoblju da bi se na tako utvrđeno činjenično stanje mogla primijeniti odluka suda po kolektivnoj tužbi. Drugim riječima, tužitelj, da bi se pozvao na pravne učinke presude iz postupka po kolektivnoj tužbi mora dokazati da je njegov konkretan slučaj obuhvaćen ostvarenom kolektivnom zaštitom, što znači da tužitelj mora dokazati činjenicu sklapanja kredita s kamatnom stopom kao promjenljivom u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke u spornom razdoblju i da se radi o ugovoru o kreditu s ugovorenom ništetnom odredbom o valutnoj klauzuli u valuti CHF također u spornom razdoblju (radi se o vremenskom periodu koji je za svaku od osam banaka konkretno određen presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske). U ovoj parnici to je utvrđeno na temelju priloženog Ugovora o kreditu.

13. S druge strane, na tuženiku je teret dokaza o tome da dokaže da sadržaj Ugovora ne odgovara sadržaju ugovora o kreditu koji su zaključeni u razdoblju od 10. rujna 2003. godine pa do 31. prosinca 2008. godine, odnosno da u konkretnom slučaju postoje okolnosti koje isključuju primjenu učinaka zaštite iz kolektivnog spora te da je tuženik tužitelju u predugovornoj fazi pružio sve potrebne informacije za donošenje informirane odluke o sklapanju ponuđenog ugovora koji sadrži predmetne ugovorne odredbe, pa da je tužitelj mogao donijeti informiranu odluku hoće li ugovor s tim odredbama sklopiti ili neće.

14. Ocjenjujući provedene dokaze u tom smislu u bitnom je utvrđeno:

- da su stranke, i to tužitelj, kao korisnik kredita i tuženik, kao davatelj kredita, 17. lipnja 2004. zaključili Ugovor o kreditu na iznos od 91.800,00 CHF u protuvrijednosti kuna po srednjem tečaju banke za CHF na dan puštanja kredita u tečaj s rokom vraćanja od 360 mjeseci;
- da je namjena kredita stambeni kredit građana za kupovinu nekretnine (članak 3. Ugovora o kreditu)
- da je među strankama ugovorena valutna klauzula te je ugovoreno u čl. 7. da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan odobrenja žiro-računa Banke;
- da je u čl. 8. Ugovora ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a koja je početno ugovorena po stopi od 5,49 % godišnje,
- da su stranke sklopile 28. prosinca 2015. Aneks broj 1 Ugovora o kreditu broj 5101954002 (dalje: Aneks Ugovoru) na temelju ZIDZOPK, kojim su odredbe iz Ugovora o kreditu od 17. lipnja 2004. izmijenile u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o podmirenju manjka (članak 5., 6., 7., 8.)
- da je tužitelju prije zaključenja Aneksa Ugovoru dostavljen izračun konverzije kredita zajedno s prijedlogom izmijenjenog ugovora o kreditu, a tužitelj je potpisao suglasnost da se konverzija kredita u CHF provede u skladu s dostavljenim izračunom konverzije.

15. Tužiteljica je iskazala da su je sredstvima kredita kupila nekretninu koju koristi za stanovanje te za poslovnu djelatnost – svoj obrt. Djelatnost obavlja u jednoj prostoriji. U banci joj je ponuđen kredit s valutnom klauzulom u CHF, rečeno joj je da je to kredit s nižom kamatnom stopom. Nisu joj pojašnjeni rizici ugovaranja ovakvog kredita, a imala je povjerenja u banku. Nije bilo mogućnosti pregovora o pojedinim odredbama ugovora. Nije joj objašnjeno na koji bi se način mogla mijenjati kamatna stopa. Nije joj objašnjeno ništa vezano za valutnu klauzulu, cijelo vrijeme je bilo razgovora da je ovaj kredit najpovoljniji. Ona je razumjela da su stručne osobe preporučile ono što je najbolje za nju. Osobni bankar nije joj rekao u kojim granicama može doći do promjene tečaja

16. Sud je iskaz tužiteljice u cijelosti prihvatio kao istinit jer je životan, logičan i sukladan je ispravama u spisu. Naime, niti jedna isprava priložena u spis ne govori o tome da bi tužiteljica prije zaključenja ugovora bila upozoren na specifične rizike kredita s valutnom klauzulom u CHF te da bi bila upoznat s parametrima na temelju kojih će se mijenjati kamatna stopa (o kojima će nastavno biti više riječi), a iz samog sadržaja ugovora vidljivo je da se radi o tipskom ugovoru, čiji je sadržaj bio pripremljen od strane tuženika i kojeg je tužitelj mogao prihvatiti ili odbiti. Također, tužiteljica je navela da se radi o ugovoru s dvojnomo svrhom jer je sredstvima kredita kupljena nekretnina u kojoj ista stanuje i u kojoj obavlja svoju djelatnost no imajući u vidu da trgovačka djelatnost u cjelokupnom kontekstu ugovora nije prevladavajuća jer je tužiteljica na ovaj način riješila i svoje stambeno pitanje te je u samom ugovoru navedeno je da se radi o potrošačkom ugovoru (kreditu građana za kupnju stana), sud je u ovom slučaju zaključio da je tužiteljica u konkretnom slučaju nastupala u svojstvu potrošača.

17. Na temelju izvedenih dokaza nije utvrđeno da se na konkretan Ugovor o kreditu ne primjenjuju učinci zaštite iz kolektivnog spora.

18. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03., dalje ZPP/03) koji je regulirao pitanje nepoštenih odredbi u trgovačkim ugovorima kao *lex specialis* u odnosu na odredbe Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., dalje ZO) kojim je to pitanje bilo regulirano na razini općeg propisa. Međutim obzirom na utuženo razdoblje u konkretnom slučaju mjerodavne su i odredbe Zakona o zaštiti potrošača iz 2007. ("Narodne novine" broj 79/07. i 125/07., dalje: ZPP/07). Odredbom članka 84. ZPP/03 i članka 99. ZPP/07 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

19. Iz sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu sklopljenog među strankama proizlazi da su odredbe Ugovora koje se odnose na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu bile vidno istaknute, odnosno da su te ugovorne odredbe bile lako uočljive. Isto tako proizlazi i da je u navedenim odredbama bilo jasno naznačeno da se iznos glavnice kredita vezuje uz tečaj švicarskog franka i da je redovna kamatna stopa promjenjiva sukladno odluci banke iz čega proizlazi da su bile jasne. Međutim tijekom postupka nije utvrđeno da se o tim odredbama pojedinačno pregovaralo, niti da je tužitelj kao potrošač u cijelosti jasno i transparentno bio informiran o svim rizicima koje prate ugovorenu valutu CHF ili pak da su tužitelju jasno objašnjeni kriteriji o kojima ovisi promjena tečaja i kamatne stope, a što u konačnosti nije navedeno niti u ugovoru.

20. Naime prosječnom potrošaču u Republici Hrvatskoj, kakav je i tužitelj, u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora nije bilo poznato da je uz valutnu klauzulu u švicarskim francima vezan rizik „valute utočišta“ koji ne postoji kod valutne klauzule u eurima što znači da banka nije na transparentan način informirala potrošače da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za valutu euro, a što je svakako bitno za donošenje odluke o sklapanju ugovora koji sadrži sporne odredbe. Zbog toga prosječnom potrošaču odredba kojom se glavnica veže za valutnu klauzulu CHF nije bila razumljiva.

21. Isto tako, niti odredba kojom je ugovorena promjenjivost kamatne stope sukladno Odluci banke o kreditiranju ne sadrži nikakve određene, transparentne, jasne i lako razumljive kriterije za promjenu kamatne stope, pa tužitelj kao potrošač, na temelju sadržaja te odredbe nije mogao u vrijeme sklapanja ugovora procijeniti bilo kakve ekonomske posljedice takve ugovorne odredbe. Ovo iz razloga jer odredba ne sadrži niti jedan kriterij temeljem kojeg bi i takva osnova mogla procijeniti i predvidjeti elemente o kojima ovisi visina njegove obveze u pogledu kamate jer za to ugovor ne sadrži niti jedan formulirani i određeni kriterij pa je takva ugovorna odredba protivna savjesnosti i poštenju. Na temelju takve odredbe tužitelj kao potrošač u vrijeme sklapanja ugovora nije mogao procijeniti ekonomsko značenje posljedica koje za nju proizlaze iz takve ugovorne odredbe.

22. Stoga su navedene odredbe suprotne načelu savjesnosti i poštenja jer su banke kao savjesni gospodarstvenici i stručne osobe trebali sami, prema temeljnom načelu savjesnosti i poštenja voditi računa i o interesima druge strane te tužitelja kao potrošača informirati o svim rizicima koje sklapanjem predloženog ugovora prihvaća ili te iste informacije uklopiti u ugovor kako bi tužitelj kao potrošač mogao razumjeti što mu donosi sporna zaštitna klauzula i o tome donijeti informiranu odluku. Navedeno uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača koja je k tome i značajna jer je neizvjestan iznos glavnice kredita i cijene kredita (iznos redovne kamate), kojeg potrošač kao dužnik ima obvezu vratiti banci i a čime su promjenjivi i neizvjesni bitni elementi ugovora.

23. Slijedom navedenog, a kako predmetne odredbe uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama tužitelja kao korisnika kredita i potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na tuženika kao banku i trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, odnosno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu suradnje, te načelu zabrane zlouporabe prava, to su iste ništetne.

24. Valja istaknuti da nedvojbeno nije zakonom zabranjeno ugovarati valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, međutim ne na način kako je to tuženik u konkretnom slučaju učinio, odnosno bez da je tužitelja informirao o mogućim rizicima.

25. Također i u predmetima C-609/19 i u spojenim predmetima C-776/19 do C-782/19 Suda EU tumačen je zahtjev transparentnosti ugovorne odredbe o tečajnom riziku, te je naglašeno da pružanje brojnih informacija potrošaču ne ispunjava zahtjev transparentnosti ako se te informacije temelje ne pretpostavci da će tečaj ostati

stabilan tijekom cijelog trajanja ugovora, a posebno ako potrošač nije upozoren na gospodarski kontekst koji može imati posljedice na promjenu deviznog tečaja. Ponovljena je i presumpcija da je netransparentna ugovorna odredba ujedno i nepoštena jer je trgovac koji nije poštovao zahtjev transparentnosti na potrošača prebacio neproporcionalan rizik da sam snosi trošak dugoročnog kretanja tečaja.

26. Isto tako valja istaknuti da je predmetni Ugovor o kreditu nedvojbeno solemniziran od strane javnog bilježnika. Pri tom je sukladno odredbi čl. 57. i čl. 58. Zakona o javnom bilježništvu ("Narodne novine" broj 78/93., 29/94., 16/07., 75/09.) uloga javnog bilježnika u postupku solemnizacije ugovora, ocijeniti ako je to moguće, jesu li ugovorne stranke ovlaštene i sposobne poduzeti i sklopiti taj pravni posao, objasniti im smisao tog posla i uvjeriti se o postojanju njihove prave volje za sklapanje tog pravnog posla. Međutim javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu nije mogao potrošaču objasniti parametre promjene kamatne stope ili rizike fluktuacije tečaja švicarskog franka koji nisu bili navedeni u ugovoru o kreditu kojeg je solemnizirao, niti je imao takve zakonske ovlasti prema mjerodavnom zakonodavnom okviru, pa to što je Ugovor o kreditu je utječe na ocjenu poštenosti spornih ugovornih odredbi.

27. Isto tako kogentnom odredbom članka 327. ZOO-a izričito je propisano da na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i da se na nju može pozivati svaka zainteresirana osoba, dok je odredbom članka 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

28. Međutim, unatoč tome što je utvrđena djelomična ništetnost odredbi Ugovora o kreditu koje se tiču valutne klauzule i kamatne stope promjenjive po odluci banke, primjenom članka 87. ZZP/03 i članka 105. stavak 1. ZOO-a, predmetni ugovor može opstati i bez ništetnih odredaba prema kojima se redovne kamatne stope mijenjanju sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika i prema kojima se obveze tužitelja obračunavaju po srednjem tečaju banke za CHF na dan plaćanja. Budući da su prema odredbi članka 1021. ZOO-a bitni sastojci ugovora o kreditu obveza davanja određenog novčanog iznosa i obveza vraćanja iskorištenog iznosa novca uz obvezu plaćanja ugovorenih kamata, u vrijeme i na način kako je utvrđeno ugovorom, eventualna ništetnost odredaba u dijelu u kojem je ugovoren zaštitna klauzula i način na koji se mijenja kamatna stopa, s obzirom da to nisu bitni elementi ugovora o kreditu i ugovor može opstati bez njih, ne povlači ni ništetnost cjelovitih odredaba o glavnom predmetu i cijeni, a još manje ništetnost cijelog ugovora. Konačno, odredbama članka 87. ZZP/03 i članka 102. ZZP/07 izričito je propisano da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, a odredba o glavnom predmetu i cijeni može opstati i bez zaštitne klauzule i bez određivanja na koji se način mijenja kamatna stopa. U tom smislu ističe se da ništetni dio odredaba Ugovora o kreditu koje se tiču valutne klauzule i kamatne stope promjenjive po odluci banke ima se načelno smatrati kao da nikada nije postojao tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača, s posljedicom uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedena odredba ne bi postojala. S obzirom na to da su stranke predmetnog ugovora načelno iskazale suglasnu volju da se na predmetni ugovor primjenjuje promjenjiva kamatna stopa, a u trenutku sklapanja ugovora je iznosila 5,49% godišnje na ugovorni odnos se primjenjuju te odredbe o visini kamatne, sve dotle dok se na zakonom propisani način

nije nadomjestio dio ugovorne odredbe koji je utvrđen ništetnim. Isto vrijedi i za tečaj, koji u vrijeme isplate kredita iznosio 1 CHF=4.837835 HRK, odnosno to je visina tečaja koja je tužitelju u vrijeme ugovaranja bila poznata, odnosno navedena u otplatnom planu koji mu je uručen te na koji je pristao.

29. Visina preplate s osnova promjene tečaja i promjene kamatne stope, kao i tzv. negativne razlike, utvrđeni su na temelju nalaza i mišljenja vještaka financijske struke Marina Rameše, a vještakinja je utvrdila kako slijedi:

- da pozitivna preplata po osnovi tečaja i kamata ukupno iznosi 5.722,00 eura,
- da negativne tečajne razlike (iznosi plaćeni po tečaju nižem od početnog) iznose 801,10 eura
- da negativne razlike kamata (iznosi plaćeni po kamatnoj stopi nižoj od početne) iznose 2.422,64 eura.

U Nalazu su prikazane i sve pojedine uplate i datumi tih uplata.

30. Budući da je u nalazu vještak argumentirano i detaljno pojasnio koju dokumentaciju je koristio, kao i koju metodologiju i iz kojih razloga, te stranke nisu imale primjedbe na matematički izračun i nisu tražile saslušanje vještaka, vještakov je nalaz u cijelosti prihvaćen te je na temelju istoga odlučeno o visini potraživanja parničnih stranaka.

31. Prema članku 296. stavak 1. i 3. i članku 323. st. 1. i 2. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti sve ono što je primila na temelju takva ugovora, te je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje takvog ugovora, odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. Tužiteljevim plaćanjem anuiteta obračunatih na dan plaćanja prema tečaju CHF tuženika, tuženik je stekao nepripadnu korist na temelju tih ništetnih odredbi koju je primjenom pravila o stjecanju bez osnove iz članka 1111. ZOO dužan vratiti tužitelju, zajedno sa zateznom kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom članka 1115. ZOO-a, a datumi stjecanja razvidni su iz nalaza vještaka. Odluka o kamati donesena je i pozivom na članak 29. stavak 2. ZOO-a.

32. U odnosu na prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja vezano za uplate na uplate izvršene od strane trećih osoba valja imati na umu odredbe čl. 210. i 296. ZOO- a, te je potrebno ukazati i na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske izražen u odluci Rev- 153/2024-2 od 29. svibnja 2024.: „Korisnik kredita ovlašten je zahtijevati stečeno bez osnove i za one uplate koje je izvršavao sudužnik po kreditu ili koji drugi sudionik kreditnog odnosa, odnosno koje je vršila treća osoba koja nije stranka ugovora o kreditu, a koje su uplate izvršene u ime i za račun korisnika kredita.“ Kako je u konkretnom slučaju tužitelj korisnik kredita te su sve uplate izvršene u njegovo ime i za njegov račun, isti je ovlašten zahtijevati sve što je tuženik bez osnove stekao.

33. Prigovor zastare nije osnovan. Naime u konkretnom slučaju je ništetnost ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača te zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača (pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022.). Navedeno znači da je podnošenjem kolektivne tužbe za zaštitu kolektivnih prava Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetu

poslovnog broja P-1401/2012 (tijekom 2012.) prekinut tijekom zastare u smislu odredbe članka 241. ZOO-a, dok je pravomoćnim okončanjem tog spora zastara počela teći ispočetka, s time da se vrijeme prije prekida ne uračunava u tijek zastare u smislu odredbe članka 245. ZOO-a. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovnog broja P-1401/2012 iz postupka kolektivne zaštite interesa potrošača, u dijelu kojim je utvrđena nepoštenost odredbi o redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke postala je pravomoćna donošenjem odluke Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovnog broja PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., a u dijelu kojim je utvrđena nepoštenost odredbi koje se odnose na valutnu klauzulu CHF, postala je pravomoćna donošenjem odluke poslovnog broja PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. Slijedom navedenog, a kako predmetno potraživanje zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godine u smislu odredbe čl. 225. ZOO-a, te kako od 13. lipnja 2014. odnosno od 14. lipnja 2018. do utuženja 12. lipnja 2019. (list 1 spisa), nije protekao rok od 5 godina, to je prigovor zastare neosnovan.

34. Nije osnovan niti tuženikov prigovor radi prebijanja. Što se tiče visine tuženikovog potraživanja, treba reći da je vještak utvrdio da je tužitelj u određenom razdoblju vršio otplatu anuiteta kredita po tečaju nižem od tečaja važećeg na dan korištenja kredita, odnosno po kamatnoj stopi nižoj od one koja je važila na dan korištenja kredita, i to upravo u onim iznosima čije prebijanje tuženik zahtijeva. Međutim, tuženik nema pravo zahtijevati isplatu i naknadu predmetnog iznosa od tužitelju niti za taj iznos postoji tražbina tuženika prema tužitelju pa kako za taj iznos ne egzistira novčano potraživanje tuženika prema tužitelju, to je po tuženiku istaknuti prigovor rad prebijanja, neosnovan. U konkretnom slučaju, tuženik je kao jača ugovorna strana povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o krediti koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne obveze u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kako je to konačno i utvrđeno u kolektivnom sporu, to tuženik, kao trgovac, koji je kriv za sklapanje ništetnih odredba ugovora, konkretno odredbe o valutnoj klauzuli, nema pravo od tužitelja kao potrošača, zahtijevati bilo kakvu naknadu ni s osnove naknade štete koju je eventualno sam pretrpio zbog djelomične ništetnosti ugovora obzirom da takvo pravo, a sve u smislu odredbe čl. 323 st. 2 ZOO-a, pripada samo onoj ugovornoj strani koja nije odgovorna za sklapanje ništetnog ugovora, a što je konkretno tužitelj, a ne i tuženik koji je odgovoran za ugovaranje ništetnih odredbi ugovora. Osim toga, u predmetnom razdoblju tužitelj ništa nije primio od tuženika već je tuženiku izvršio isplatu kako je on od njega zatražio i obračunao te je u tom razdoblju došlo isključivo do prijelaza imovine tužitelja u imovinu tuženika a ne i do prijelaza imovine tuženika u imovinu tužitelja da bi tuženiku pripadalo pravo bilo što zahtijevati od tužitelja i primjenom pravila o stjecanju bez osnove iz odredbe čl. 1111 ZOO-a. Slijedom svega naprijed iznijetog, valjalo je odlučiti kao u točki IV. i V. izreke presude.

35. Zaključno treba reći i da sklapanjem Aneksa Ugovoru nije otklonjena posljedica ništetnosti odredbe članka 7. i 8. Ugovora o kreditu. Naime, ZIDZPK, na temelju kojeg

propisa je i zaključen Aneks Ugovoru, odredio je izračun novog iznosa kreditne obveze potrošača koja se u bitnom sastojala u tome da se od početka kredita izradi preračun iz valute CHF u valutu eura kako bi se dobila nova glavnica kredita na dan 30. rujna 2015. u eura i po kojoj će se vršiti otplata kredita prema novoj osnovi- Dodatku ugovoru o kreditu. Način izračuna konverzije propisan je člankom 19.c ZIDZPK, a sastojao se u tome da su se uplate potrošača po stvarnom kreditu uspoređivale sa uvjetima simuliranog kredita u valuti eura, stvarnim uplatama se zatvarao taj simulirani kredit i na taj način se izradilo stanje kredita na dan 30. rujna 2015. Navedenom usporedbom potrošači su imali manjak ili višak plaćenih sredstava, a te im je na temelju tog stanja ponuđena mogućnost sklapanja dodatka ugovora o kreditu za daljnju otplatu kredita (čl. 19.e st. 1. ZID ZPK). Dakle, cilj ZIDZPK bio je izjednačiti korisnike kredita u CHF sa korisnicima kredita u valuti eura. Tužitelj se, međutim, nije odrekao svog potraživanja niti prava na potpuno obeštećenje, a što je u konačnici propisano i odredbom članka 41. Zakona o zaštiti potrošača. Potrošač se ne može odreći svojih prava niti mu se ista mogu ograničiti. Sukladno pravnom shvaćanju iz presude Suda EU C-452/18 (Ibercaja Banco) odricanje potrošača od zaštite koju mu pruža Direktiva 93/13 može biti samo ukoliko to potrošač želi i izričito iskaže (slobodno i informirano). U osnovi se može reći da je cilj ZIDZPK bio prvenstveno gospodarske prirode, a to je da se olakša otplata kredita potrošačima i da ih se dovede u situaciju da od 30. rujna 2015. otplaćuju kredite na način kako ih otplaćuju potrošači koji su ugovorili kredite s valutnom klauzulom u eura. Na to ukazuje činjenica da ZID ZPK nije do 30. rujna 2015. ispravljao odredbu o kamatnoj stopi niti je propisana posebna metodologija obračuna kamata u konverziji, a niti je kredit sveden na kredit u kunama bez valute CHF. Dakle, primjenom citiranog propisa nije se za potrošača utvrđivao pojedinačni iznos za koji je potrošač bio oštećen po nepoštenim ugovornim odredbama, niti su utvrđivani iznosi koje je trgovac neosnovano stekao.

36. Vrhovni sud Republike Hrvatske u obrazloženju svoje odluke Gos 1/2019 navodi da je cilj navedenog propisa bilo otklanjanje nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i otklanjanje dužničke krize. Dakle, po ocjeni ovoga suda konverzija ima samo učinak promjene valute kredita, a ne i saniranja nevaljane odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi odnosno ne i obeštećenje potrošača. Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom postupku broj Gos 1/2019 dana 04. ožujka 2020. donio je odluku da "Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (N.N. 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli."

37. Ustavni sud Republike Hrvatske ZIDZPK ocijenio je usklađenim sa Ustavom Republike Hrvatske, te rješenjem broj U-I-3685/20'15 i dr. od 04. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona. U svojoj odluci Ustavni sud navodi da pored formalne i materijalne ustavnosti ZID ZPK ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize, te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se htio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera, a niti je njome nametnut prekomjeran teret kreditnim institucijama.

38. Slijedom navedenog, budući da tužitelj ni ne iznosi druge razloga za nišetost Aneksa 1 Ugovoru o kreditu (izuzev nišetnosti odredbi o valutnoj klauzuli i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi osnovnog ugovora koji ne utječu na valjanost Aneksa kao je to naveo i Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom postupku broj Gos 1/2019 dana 04. ožujka 2020.), a sud pazi po službenoj dužnosti na nišetnost isključivo na temelju činjenica koje su stranke iznijele u postupku (članak 2. stavak 1. ZPP-a), pri čemu sadržaj Aneksa 1 Ugovoru o kreditu predstavlja odraz zakonskih odredbi ZIDZPK-a te je sama konverzija provedena u skladu s tim odredbama kako je to utvrdio vještak, predmetni Aneks 1 Ugovoru o kreditu nije nišetan te je takav tužbeni zahtjev tužitelja valjalo odbiti.

39. Može se reći da temeljem Direktive 93/13 i citiranih presuda Dunai i Ibercaja Banco, proizlazi da neovisno o tome na koji način nacionalni sud cijeni na temelju zakonske intervencije sklopljene dodatke ugovora, da li kao izravnu intervenciju ili volju stranaka, oni ne smiju i ne mogu umanjiti zaštitu koju jamči Direktiva 93/13 na način da ne smiju onemogućiti povrat koristi koju je trgovac neosnovano stekao, a pogotovo ne protivno volji potrošača ako se takve zaštite i obeštećenja nije odrekao. Treba spomenuti i to da se Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti nišetnost pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju. Konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u eura-ima sklapanjem aneksa ugovora o kreditu izvršena je temeljem ZIDZOPK-a, a radi se o aktu kojim se temeljem zakona nalaže bankama izmjena odredbi iz osnovnog ugovora te eventualno do danas sklopljenih dodataka i to valuta kredita, kamatna stopa i iznos preostale neotplaćene glavnice kredita, te postiže sporazum iz članka 19. c točka 6. ZIDZOPK-a na način kako to nalaže zakon. Po ocjeni ovog suda tzv. konverzija, odnosno potpisivanje aneksa ugovora o kreditu između stranaka nije od značaja za ovdje postavljeni tužbeni zahtjev budući da se niti odredbama ZIDZOPK-a, a niti navedenim aneksima, izrijeком ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima s valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, kao što se ne spominje niti na koji način bi se trebala riješiti eventualna nišetnost tih odredbi koje se tiču promjenjive kamatne stope, a koja nišetnost je nastupila zbog činjenice da su banke bez prethodnog pregovaranja s korisnicima kredita same, tj. nepošteno, ugovarale s valutnom klauzulom u CHF i kamatnom stopom promjenjivom po jednostranoj odluci bake. Glavni motiv i svrha navedenog zakona bila je da se položaj korisnika kredita u valuti CHF, kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit denominiran u valuti eura-u. Aneksima ugovora o kreditu uređuje se pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istih, odnosno njima se ne rješava pitanje preplaćenih kamata u kreditima u valuti CHF kroz ovdje utuženi period, a do koje preplate je došlo zbog nepoštenog postupanja banaka, koje je utvrđeno nišetnim.

40. Upućuje se i na stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci Rev-1096/2022 od 8. studenog 2022. godine prema kojem se sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno ZID ZPK/15 ne gubi pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva

razlika postoji. Naime, korisnici kredita ne mogu kumulirati pretplatu koja im je priznata konverzijom i onu koja im proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije, nego imaju pravo na razliku ukoliko ona postoji, a što se utvrđuje financijskim vještačenjem. U konkretnom slučaju tužitelju konverzijom nije priznata preplata (prema izračunu konverzije (list 117) kod tužitelja je utvrđen manjak u iznosu od 3.448,56 eura, pa mu stoga pripada preplata koja proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije, u cijelosti.

41. Međutim, nije osnovan zahtjev tužitelja radi utvrđenja ništetnosti odredbe sadržane u članku 2. Ugovora o kreditu kojom se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 91.800,00 CHF (stosedamtisućačetristošezdeset CHF) po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita. Tom odredbom naveden je iznos kredita koji je odobren tužitelju uz primjenu valutne klauzule u CHF po tečaju važećem na dan korištenja kredita. Budući da je u tijeku ovog postupka nedvojbeno utvrđeno da je tužitelju taj tečaj bio poznat i da je na njega pristao (jer su mu se njegove obveze prikazale upravo s obzirom na taj tečaj), radi se jasnoj, lako razumljivoj i uočljivoj odredbi, kako gramatički (jezično) tako i sadržajno, pa nije dopušteno ocjenjivati njezinu nepoštenost. Osim toga, tijekom cijelog postupka tužitelj svoj zahtjev radi isplate temelji upravo na razlici između anuiteta kojeg je plaćao prema tečaju važećem na dan plaćanja i tečaja važećeg na dan korištenja kredita, a kojeg je sud i prihvatio, pa bi stoga i u tom smislu bilo proturječno utvrditi ništetnost odredbe koja se veže upravo na tečaj važeći na dan korištenja kredita.

42. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 5. i članka 155. ZPP-a. Naime, prilikom ocjenjivanja uspjeha stranaka u ovom sporu sud je imao u vidu da je tužitelj u pretežitom dijelu uspio sa svojim zahtjevima radi utvrđenja te u cijelosti sa svojim restitucijskim zahtjevom, odnosno tužitelj nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi, slijedom čega je sud odlučio da je tuženik tužitelju dužan naknaditi sve potrebne troškove, prema vrijednosti predmeta spora i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23. dalje: Tarifa). Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika i to za:

- sastav tužbe 200,00 eura Tbr. 7.1.
- sastav podneska od 14.4.2026 (očitovanje na nalaz vještaka) 200,00 eura Tbr. 8.1
- zastupanje na ročištu 27.5.2024. 200,00 eura Tbr. 9.1
- zastupanje na ročištu 8.11.2024. 200,00 eura Tbr. 9.1.
- zastupanje na ročištu 16.4.2026. 200,00 eura Tbr. 9.1.

sve u svezi Tbr 54. Tarife, pa tužitelju na ime zastupanja po odvjetniku pripada ukupno 1.000,00 eura, što uvećano za PDV iznosi 1.250,00 eura. Uz navedeno tužitelju pripada i naknada troška u visini plaćene pristojbe na tužbu (103,92 eura) i predujma za vještačenje od 250,00 eura, sveukupno 1.603,92 eura. Tužitelju nije odmjerjen trošak sudske pristojbe na presudu jer je prema Zakonu o izmjenama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 51/23.) oslobođen od plaćanja daljnjih sudskih pristojbi u ovom postupku. Na priznati parnični trošak tužitelju je

dosuđena zatezna kamata tekuća od presuđenja do isplate sukladno čl. 151. stavak 3. ZPP-a u visini određenoj čl. 29. st. 2. ZOO-a.

43. Slijedom svega iznijetoga, odlučeno je kao u izreci.

U Opatiji 28. svibnja 2026.

Sutkinja:

Ana Župić

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi sukladno odredbi članku 106.a stavak 5. ZPP-a. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30888-b1323**

Kontrolni broj: **08280-dea76-95b32**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.